

Arrest

**nr. 72 153 van 20 december 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat J. VAN KELST en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Rom afkomstig uit het dorp Luzane (Aleksinac –Servië) en beschikt u over de Servische nationaliteit. In 2003 werden u en uw familie door de plaatselijke Servische bewoners aangevallen. Op het moment van de aanval werd de Servische politie verwittigd, maar de agenten daagden pas laat op, lieten na jullie te beschermen tegen de belagers en stelden onjuiste verklaringen op. Aangezien uw echtgenote, T. H. (...) (O.V. 6.691.628), geboren is in Pristina (Kosovo) zeiden de agenten u tevens dat het misschien beter zou zijn dat u en uw gezin terug naar Kosovo zouden gaan. Uw familie diende een klacht in tegen de belagers en tegen de politieagenten. Ze kwamen voor de rechter, maar werden vrijgesproken. De rechter hoorde echter niet alle slachtoffers, maar enkel degene die hij wilde horen. Daarna dienden jullie, met de hulp van een advocaat van

een mensenrechtenorganisatie, een beroep in tegen deze uitspraak. De belagers en agenten werden ditmaal wel schuldig bevonden, maar enkel op papier, ze werden nooit bestraft of geschorst. Tien dagen na de aanval in Luzane verhuisde u naar Lipar (Vojvodina – Servië). Daar kende u echter ook geen rust. De Servische burens roddelden, beledigden u en noemden u en uw gezin Albanezen. Na een jaar verslechterde de toestand omdat de Serviërs in Lipar, doordat u en uw familie werden opgeroepen naar aanleiding van de rechtzaak betreffende het incident in Luzane, te weten kwamen waarom u naar Lipar was verhuisd. Wanneer ze u Romani hoorden praten, werd u door de dorpingen geslagen. U diende hiertegen klacht in bij de politie van Kula, maar werd 5 à 6 keer gedurende 24 uur vastgehouden, geslagen en ondervraagd over zaken waar u niets mee te maken had. In Lipar zag u geen mogelijkheid het machtsmisbruik van de politie aan te klagen. U stapte evenwel naar een Roma-vereniging in Kula, maar zij hadden gelijkaardige problemen en raadden u aan zelf een organisatie op te richten. U probeerde dit, maar zonder succes. Verder werd uw dochter D. (...) op school door medeleerlingen in haar buik geslagen. Sinds deze aanval had D. (...) pijn in haar buik. Na meerdere onderzoeken werd ze, omdat u veel geld neertelde, aan haar blinde darm geopereerd. D. (...) moest vervolgens haar jaar overdoen in een speciaal systeem. Daarnaast werd uw echtgenote niet goed behandeld in het ziekenhuis wanneer ze van uw dochter B. (...) moest bevallen. Ze werd, omwille van haar origine, door de verpleegsters geslagen en aan haar lot overgelaten. Daardoor viel B. (...) op de grond en sindsdien heeft zij medische problemen. Zeven maanden na haar geboorte werd B. (...) geopereerd door een neurochirurg, een operatie waarvoor u veel geld moest betalen. De chirurg schreef B. (...) haar problemen toe aan een natuurlijke oorzaak. U denkt weliswaar nog steeds dat deze problemen te wijten zijn aan het feit dat B. (...) bij haar geboorte op de grond viel. U ging deze wanpraktijken in het ziekenhuis niet aanklagen aangezien dat geen zin had. Omwille van de problemen die u kende met de Servische burgers en de Servische autoriteiten besloot u samen met uw echtgenote en kinderen Servië te verlaten en naar België te reizen. U diende op 20 september 2010 een asielaanvraag in. Ook uw neef N. H. (...) (O.V. 6.684.152), diens partner S. J. (...) (O.V. 6.684.170), uw neef E. H. (...) (O.V. 6.691.499) en zijn echtgenote S. H. (...) (O.V. 6.691.499) dienden in België een asielaanvraag in. U bent in het bezit van uw Servische identiteitskaart, afgeleverd op 14 mei 2003; uw Servische geboorteakte en nationaliteitsbewijs, beide afgeleverd te Aleksinac op 24 augustus 2009, de Servische geboorteaktes en nationaliteitsbewijzen van uw dochters D. (...) en E. (...), allen afgeleverd te Aleksinac op 7 december 2009; de Servische geboorteakte en nationaliteitsbewijs van uw dochter B. (...), beide afgeleverd te Vrbas op 30 oktober 2006; de Servische geboorteakte en nationaliteitsbewijs van uw zoon M. (...), beide afgeleverd te Vrbas op 22 mei 2009; het Servisch nationaliteitsbewijs van uw dochter S. (...), afgeleverd te Vrbas op 12 maart 2010; een krantenartikel betreffende het incident in Luzane; een vonnis uitgesproken door de rechtbank van Nis; een document betreffende een klacht die door uw neef E. H. (...) werd ingediend en het vonnis dat werd geveld; een Servisch medisch document betreffende uw dochter D. (...) dei problemen had met haar blinde darm, d.d. 24 maart 2010; twee Servische en een Belgisch medisch attest betreffende uw dochter B. (...), respectievelijk d.d. 16 maart 2007, 7 oktober 2008 en 14 januari 2011.

B. Motivering

Na grondig onderzoek vande door u aangehaalde asiemotieven en de elementen uit uw administratief dossier stel ik vast dat dat u niet aannemelijk heeft gemaakt Servië verlaten te hebben en/of er niet naar terug te kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of omwille van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft de problemen die u ondervond in Luzane – met name de aanval op u en uw familie door de plaatselijke Servische burgers in 2003 (gehoorverslag CGVS I, p. 5), de politieagenten die heel laat op de plaats van het incident arriveerden en vervolgens de zaak niet voldoende onderzochten en verkeerde verklaringen noteerden (CGVS I, p. 4-7 en CGVS II, p. 2) –, die u staaft aan de hand van documenten, dient te worden opgemerkt dat deze gebeurtenis in Luzane op zich niet wordt betwist. U heeft evenwel uw bewering dat de Servische politie en het gerecht, in de nasleep van dit incident, u niet ernstig namen (CGVS I, p. 7) niet aannemelijk kunnen maken. Deze bewering is immers niet in overeenstemming te brengen met uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, waaruit blijkt dat u klacht kon neerleggen tegen uw belagers, waarna zij voor de rechtbank moesten verschijnen (CGVS II, p. 2). Het feit dat de belagers uiteindelijk werden vrijgesproken kan geenszins worden gelijkgesteld met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. In het door u neergelegde vonnis van de rechtbank van Nis staat bovendien te lezen dat de beklaagden werden vrijgesproken bij gebrek aan bewijzen. U kon vervolgens, met hulp van een advocaat van een organisatie uit Belgrado, beroep aantekenen tegen deze vrijspraak (CGVS I, p. 6 en CGVS II, p. 2). Uit uw verklaringen en uit het door u neergelegde vonnis van dit beroep blijkt dat twee agenten die hun functie in deze zaak niet naar behoren uitvoerden, schuldig werden bevonden (CGVS I, p. 6 en CGVS II, p. 1-2). Uw stelling dat ze

enkel schuldig zijn op papier en niet veroordeeld zijn zoals het moet omdat de rechters corrupt zijn en geknoeid hebben (CGVS I, p. 6 en CGVS II, p. 1-2) is een blote bewering die u geenszins met concrete feiten of elementen kan staven. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat er vooruitgang gemaakt wordt op het vlak van de hervorming van de Servische justitie en dat er tevens vooruitgang is betreffende de onafhankelijkheid van de justitie. Zo wordt er steeds meer geijverd voor een efficiënte justitie. In dit verband werden in december 2008 een aantal wetten aangenomen, die ondermeer de "High Judicial Council" (Hoge Raad voor Justitie) en de "State Prosecutorial Council" hervormen. Het gaat hier om instellingen die verantwoordelijk zijn voor de verkiezing en promoties van rechters en openbare aanklagers. Tevens werden nieuwe criteria gedefinieerd betreffende de benoemingsprocedure van deze rechters en openbare aanklagers. Door deze maatregelen wordt de politieke invloedssfeer binnen de justitie ingeperkt, wat de onafhankelijkheid ervan verhoogt. Er zijn weliswaar nog steeds mogelijkheden tot verbetering van de onafhankelijkheid van de Servische justitie. Toch blijkt uit de beschikbare informatie dat in Servië ernstige maatregelen worden genomen om eventueel machtsmisbruik en/of machtsoverschrijding van de verschillende overheden tegen te gaan. Zo werd de functie van Ombudsman gecreëerd met de bedoeling de rechten van de burger te waarborgen en de overheidsinstelling te controleren. Deze instelling wordt overigens door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia" ondersteund. De OSCE zet tevens haar schouders onder diverse projecten om de rule of law, de efficiëntie en de onafhankelijkheid van de Servische justitie te garanderen en te verhogen. Ten slotte zijn er op dit terrein eveneens verschillende NGO's actief die wettelijke bijstand verlenen. Zo beoogt het Lawyers' Committee For Human Rights (YUCOM) de internationale standaarden voor een eerlijke rechtsgang te verdedigen waardoor de fundamentele mensenrechten en vrijheden gerespecteerd worden en biedt de organisatie wettelijke bijstand ondermeer aan slachtoffers van mensenrechtenschendingen. Betreffende de problemen die u kende in het dorp Lipar – eenmaal de Servische bewoners de reden te weten kwamen waarom u uit Luzane was vertrokken, werd u uitgescholden en geslagen – dient opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk maakte dat u voor deze feiten geen of onvoldoende beroep kon doen op de bescherming van de lokale en/of hogere autoriteiten in Servië. U bezocht evenwel de Servische politie in Kula, maar zou daar meermaals onrechtmatig zijn vastgehouden, ondervraagd over zaken waar u niets mee te maken had en geslagen (CGVS I, p. 8). U stelde dat u nergens terecht kon om het politieoptreden in Lipar aan te klagen (CGVS II, p.4). Dit is echter in tegenspraak met uw eigen verklaringen en de documenten die u neerlegt. Na de gebeurtenissen in Luzane werden er immers gerechtelijke stappen ondernomen en toen uw familie niet tevreden was met het resultaat van het proces gingen jullie in beroep met de hulp van een mensenrechtenorganisatie. Twee politiemannen werden uiteindelijk veroordeeld wegens het onethisch uitoefenen van hun functie (zie door u neergelegd document van de rechtbank van Nis). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt bovendien dat er in Servië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Servische autoriteiten plaatsvinden. De Servische autoriteiten en de Servische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Hoewel er binnen de Servische politie weliswaar nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Servische politie beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is ondermeer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. De wet betekende een verbetering van de vroegere wetgeving met betrekking tot het respect voor het individu en de politie werd er onder andere toe verplicht nationale en internationale richtlijnen na te leven.

Tevens werden positieve stappen ondernomen om tot een gespecialiseerdere en modernere politiemacht te komen en werd een besluit betreffende de ethische richtlijnen voor de politiediensten goedgekeurd dat nu verplicht deel uitmaakt van de politieopleiding. De Servische overheid onderneemt ook stappen om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen en gedooft wangedrag van politieagenten, dat inderdaad wel voorkomt, niet zondermeer. Voor het geval dat de Servische politie haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, bestaan er in Servië meerdere mechanismen – die ook toegankelijk zijn voor Roma – om politieel wangedrag aan te klagen bij hogere autoriteiten, iets wat u naliet te doen. U stapte wel naar een Roma-vereniging in Kula, maar die konden u geen hulp bieden aangezien ze dezelfde problemen meemaken en eigenlijk enkel op papier bestaan (CGVS II, p. 4). Deze bewering is echter louter hypothetisch en wordt door u niet gestaafd met concrete elementen. In Servië zijn er echter nog andere organisaties actief. Uit het door u neergelegde krantenartikel mbt uw problemen in Luzane blijkt immers dat het Fond za Humantarno Pravo (Humanitarian Law Center) en het Centar za prava Manjina (Minority rights Center) een klacht in uw naam indienden bij het parket in Nis. Uit niets blijkt dat deze organisaties niet nog eens konden optreden om uw belangen te behartigen. Uw bewering dat u geen mogelijkheid had zich tot

hogere autoriteiten van Servië te wenden omtrent het wangedrag van de politie (CGVS I, p. 8), strookt ook niet met de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie waaruit blijkt dat in 2006 de "Sector for Internal Control of the Police" opgericht werd binnen de politiediensten. Dit interne controleorgaan behandelt klachten die met het optreden van de politie te maken hebben. Bij de uitvoering van de hierboven geciteerde wetten en besluiten wordt de Servische overheid bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Servisch politieel systeem te verhogen. Zo wordt de oprichting van fora gestimuleerd waarin burgers, politie, de burgermaatschappij (civil society) en gemeentestructuren samengebracht worden met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. In de loop van 2008 werden er initiatieven ingevoerd om de routines voor een meer verantwoordelijk optreden van de politie te verbeteren. Zo werden onder andere door het Servische Ministerie van Binnenlandse Zaken, in samenwerking met de OSCE, informatiebrochures voor het publiek opgesteld, niet alleen in het Servisch, maar ook in de overige in Servië gesproken talen, waaronder het Romani, betreffende de werkwijze die dient te worden gevolgd om een klacht tegen politieagenten in te dienen. Het hierboven geciteerde interne controleorgaan onderneemt disciplinaire maatregelen tegen agenten die verdacht worden van machtsmisbruik en corruptie en zorgt voor gerechtelijke vervolging indien nodig. Hoewel er nog steeds ruimte is voor verbetering, vooral voor wat betreft het personeelsaantal en opleiding, werkt dit systeem om klachten op een discrete manier af te handelen naar behoren. Zo werden bijvoorbeeld tussen januari 2007 en augustus 2007 126 politieagenten door de procureur aangeklaagd en werden zowat 2500 disciplinaire procedures opgestart. Ten slotte kan men ook terecht bij de Ombudsman. Zijn mandaat bestaat er ondermeer in de rechten en de vrijheden van de burgers te beschermen en de administratie en andere wettelijke organen te controleren. Door het geheel van de hierboven vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten – ondermeer in de strijd tegen de georganiseerde misdaad – voorleggen. Ik meen dan ook dat in Servië redelijke maatregelen getroffen worden door de Servische overheid tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

U verklaarde tevens dat uw kinderen op school gepest werden en dat uw dochter D.(...) geslagen werd door medeleerlingen (CGVS I, p. 5 en CGVS II, p. 4-5). Vooreerst dient opgemerkt te worden dat conflicten tussen schoolkinderen onderling universeel zijn en zonder onderscheid overal ter wereld tussen alle etnische groepen voorkomen. U verklaarde tevens dat de schooldirectie ervoor zorgde dat uw dochter haar jaar moest opnieuw doen en haar zo, zonder reden, een jaar deden verliezen (CGVS II, p. 5). Louter het feit dat kinderen elkaar pesten en dat uw dochter, die bovendien omwille van een operatie meer dan twee maanden van school miste (CGVS II, p. 5), haar jaar moest dubbelen, is onvoldoende ernstig om gelijkgesteld te worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot stelde u dat uw echtgenote bij de bevalling van uw dochter B. (...) zo slecht werd behandeld dat B. (...) op de grond viel, waardoor zij medische problemen heeft (CGVS I, p. 8 en II, p. 5). U slaagde er evenwel geenszins in deze stelling aannemelijk te maken. Vooreerst blijkt uit uw verklaringen dat de dokter zelf bevestigde dat B. (...) haar medische problemen een natuurlijke oorzaak hebben (CGVS II, p. 6). Het feit dat u daaraan twijfelt is louter gebaseerd op subjectieve vermoedens, die u niet met concrete elementen kon staven. Daarnaast heeft u geen feiten of elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat u, in geval u met dergelijke wanpraktijken zou geconfronteerd worden, geen beroep zou kunnen doen op de daarvoor bevoegde instanties (ziekenhuisdirectie, politie, rechtbank, enz.) om dit wangedrag aan te kaarten. Ook al was u op de hoogte van het bestaan van een dokterscoöperatie waar u medische fouten kon aanklagen, liet u na dit te doen aangezien dit toch geen zin had (CGVS II, p. 6). Het feit dat u voor de operatie van uw dochter D. (...) en de operatie van uw dochter B. (...) veel geld moest betalen (CGVS II, p. 4) is onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. In dit verband kan overigens ook opgemerkt worden dat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat de Roma in Servië inderdaad vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van ondermeer onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, wat zich ondermeer uit in slechte levensomstandigheden en armoede. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene economische malaise in Servië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire

maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Volledigheidshalve kan hier nog aan worden toegevoegd dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan. Ook heeft Servië bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden. Op grond van deze wet werd in 2003 de Nationale Raad van Roma opgericht. Deze Raad bestaat uit diverse comités die zich toeleggen op specifieke domeinen als onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, tewerkstelling e.d.m. en verstrekt advies aan o.a. ministeries en ngo's. De autoriteiten in Servië erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" - een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid - concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. In april 2009 heeft Servië in het kader van The Decade of Roma Inclusion een nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma aangenomen. Een actieplan ter uitvoering van deze strategie werd in juli 2009 aangenomen. Daarnaast draagt de "League for the Roma Decade", een alliantie van zestig Roma ngo's en niet-Roma ngo's die de rechten en integratie van Roma verdedigen, bij tot een efficiënte ontwikkeling en de uitvoering van actieplannen van de Servische overheid in het kader van de Decade of Roma Inclusion. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten, en in het bijzonder van de rechten van de Roma in Servië. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw Servische identiteitskaart, geboorteakte en nationaliteitsbewijs tonen enkel uw identiteit, herkomst en nationaliteit aan, dewelke door mij niet worden betwist. Hetzelfde geldt voor uw kinderen. Het incident te Luzane en de juridische stappen die hierin gezet werden, worden evenmin door mij betwist. Het medische document van uw dochter D. (...) toont aan dat zij werd behandeld, maar bewijst geenszins dat haar medische problemen het gevolg zijn van het feit dat kinderen haar op school hebben geslaan, zoals u beweerde (CGVS I, p. 4 en CGVS II, p. 4). Ook in de medische documenten van uw dochter B. (...)

staat nergens vermeld dat zij deze problemen heeft door wanpraktijken van artsen tijdens haar geboorte. Uit deze documenten blijkt bovendien dat zij in 2007 geopereerd werd aan haar hersenen en in 2008 werd doorverwezen naar een ander ziekenhuis. Er kan alvast geen discriminatie omwille van uw etnische origine uit afgeleid worden.

Ook inzake de asielaanvraag van uw neef N. H. (...), diens partner S. J. (...), uw neef E. H. (...) en diens echtgenote T. H. (...) heb ik besloten tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel roept verzoekende partij de schending in van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel beroept zij zich vervolgens op de schending van de artikelen 48 juncto 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Voorts is verzoekende partij van mening dat indien haar de vluchtelingenstatus niet zou worden toegekend – "quod certe non" – haar alleszins de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend.

De Raad oordeelt dat beide middelen ingevolge onderlinge verwevenheid gezamenlijk onderzocht dienen te worden.

2.2.1. Waar verzoekende partij zich beroept op de schending van artikel 48 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat artikel 48 bepaalt: *“Kan als vluchteling worden erkend de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die te dien einde gesteld worden door de internationale overeenkomsten die België binden”*. Verzoekende partij beargumenteert niet *in concreto* hoe voornoemd, algemeen geformuleerd artikel door de bestreden beslissing zou zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De twee middelen zullen dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3.1. Verzoekende partij verklaart niet akkoord te kunnen gaan met de motivering in de bestreden beslissing dat de Roma in Servië niet systematisch zouden worden gediscrimineerd. Verzoekende partij betoogt dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid dat zij geen vervolging zou riskeren in haar land van herkomst. Integendeel geeft verwerende partij zelf aan dat er zich wel degelijk ernstige problemen voordoen met betrekking tot de Roma-minderheid in Servië. Zo blijkt uit de bestreden beslissing dat er wel initiatieven worden genomen, zoals een stelselmatige aanpassing van de wetgeving en het creëren van allerhande overlegstructuren ten voordele van minderheden zoals Roma, maar dat zulke maatregelen geenszins de garantie met zich meebrengen dat de Roma-minderheid in Servië niet langer wordt vervolgd. Volgens verzoekende partij bestaan voornoemde initiatieven slechts op papier. Deze stelling wordt volgens haar *“impliciet maar zeker”* bevestigd door verwerende partij. Verzoekende partij betoogt dat uit de door de commissaris-generaal weerhouden feiten, waarbij verzoekende partij nog aanstipt dat het vaststaat dat zij tot de Roma-etnie behoort, en uit de door hem bijgebrachte landeninformatie duidelijk kan worden afgeleid dat verzoekende partij vervolging riskeert indien zij naar haar land van herkomst terug zou keren aangezien er zich nog steeds ernstige discriminatie en mensenrechtenschendingen voordoen in Servië ten opzichte van de Roma-bevolking.

Verzoekende partij voert tevens aan dat haar niet kan worden verweten geen beroep te hebben gedaan op hogere instanties voor haar problemen, daar deze volgens haar volstrekt ontoegankelijk zijn. De omstandigheid dat er informatiebrochures voorhanden zijn over de werking van de politionele diensten heeft immers geen uitstaans met de mogelijkheid voor haar om zich te beroepen op hogere gerechtelijke of administratieve instanties. Verzoekende partij stelt eveneens dat *“de Commissaris-generaal niet overweegt dat initiatieven worden genomen om de hogere rechtsinstanties toegankelijk te maken voor de vervolgte minderheden”*. Verzoekende partij vindt het ook *“weinig ernstig”* dat haar wordt verweten zich niet tot hogere instanties te hebben gewend, terwijl dit kennelijk ook zelfs voor een hulporganisatie niet mogelijk is. Van enige toegankelijkheid bij *“hogere rechtsinstanties”* is dan ook geen sprake, kaart verzoekende partij nogmaals aan. Zij is van mening dat men niet rond de vaststelling kan dat de rechtsbescherming van Roma-minderheden enkel op papier zouden zijn verbeterd, daar het daadwerkelijk afdwingen van deze bescherming onbestaande is, hetgeen zou blijken uit de bestreden beslissing.

Verzoekende partij besluit dat de motivering in de bestreden beslissing gebaseerd is op foutieve feitelijke gegevens, minstens dat deze motivering intern tegenstrijdig is. Zij stelt verder ook dat de motivering onvolledig en niet pertinent is.

2.2.3.2. De Raad merkt op dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid dat de Roma-minderheid in Servië wordt vervolgd. Zo blijkt uit de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd en waarop verwerende partij zich baseert, dat er in Servië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door Servische autoriteiten plaatsvinden. Uit deze informatie blijkt dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden zoals de Roma-bevolking en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Verwerende partij refereert in dit verband aan de Servische grondwet, die discriminatie op grond van etnie expliciet verbiedt, de bijzondere wetgeving die in Servië werd uitgevaardigd met betrekking tot de bescherming van minderheden en zij wijst eveneens op het bestaan

van verschillende initiatieven die in Servië worden genomen om een oplossing te bieden voor de discriminatieproblemen die de Roma-gemeenschap er ondervindt. Verwerende partij oordeelt dat, hoewel de Roma-minderheid in Servië nog wel degelijk te kampen heeft met bepaalde problemen, de Servische overheid wel degelijk maatregelen heeft genomen die zorgen voor een gestage vooruitgang in het bevorderen van de minderhedenrechten. Het argument van verzoekende partij dat de commissaris-generaal "*impliciet maar zeker*" in zijn beslissing zou bevestigen dat de maatregelen die tegen voornoemde problematiek worden genomen slechts op papier bestaan, mist derhalve feitelijke grondslag. Verwerende partij wijst er verder op dat de problemen van achterstelling die Roma in Servië ondervinden het gevolg zijn van een samenloop van diverse factoren en deze niet te herleiden zijn tot een discriminerende bejegening omwille van het behoren tot een bepaalde etnische groep. Daarenboven maakt een discriminerende bejegening op zich geen vervolging uit in de vluchtelingenrechtelijke zin, verduidelijkt verwerende partij. De Raad stelt vast dat de hierboven uiteengezette argumenten van verzoekende partij niet meer inhouden dan een loutere tegenspraak van de objectieve informatie die verwerende partij aanhaalt in de beslissing. Verzoekende partij beperkt zich desbetreffend echter tot het uiten van blote beweringen, daar zij geen andersluidende informatie bijbrengt waaruit blijkt dat voormelde informatie waarop verwerende partij zich steunt (administratief dossier, stuk 23, uitgebreide landeninformatie) niet correct is. Dergelijk verweer volstaat niet om aangaande motieven te weerleggen.

Waar verzoekende partij uiteenzet waarom rechtsbescherming voor Roma in Servië volgens haar onbestaande zou zijn, stelt de Raad vast dat verzoekende partij zich in aangaand verweer eigenlijk louter beperkt tot het volharden in haar bewering dat zij vanwege de Servische overheden geen bescherming kon bekomen voor de problemen die zij ondervond in het dorp Lipar en voor de wanpraktijken die zich zouden hebben voorgedaan in het ziekenhuis bij de geboorte van haar dochter B. De Raad stelt echter vast dat verwerende partij in haar beslissing op zeer omstandige wijze uiteenzet waarom verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij geen of onvoldoende beroep kon doen op de bescherming van de lokale en/of hogere autoriteiten in Servië. Zo oordeelde verwerende partij dat de bewering van verzoekende partij dat zij nergens terecht kon om het politieoptreden in Lipar aan te klagen, niet strookt met haar eigen verklaringen en evenmin met de inhoud van de documenten die verzoekende partij zelf heeft neergelegd. Verzoekende partij verklaarde immers dat zij, na de problemen die zich in Luzane hadden voorgedaan, gerechtelijke stappen had ondernomen en dat zij tegen het vonnis van de rechtbank te Nis, met behulp van een mensenrechtenorganisatie met succes beroep heeft kunnen aantekenen. Verzoekende partij legde bovendien documenten neer die voorgaande verklaringen kunnen staven. Verwerende partij stelt verder dat verzoekende partij er niet in slaagt aannemelijk te maken dat de politieagenten die in beroep werden veroordeeld, echter niet werden gestraft, omdat de rechtbank corrupt zou zijn. Naast de vaststelling van verwerende partij dat het argument van verzoekende partij in tegenspraak is met haar verklaringen en met de documenten die zij heeft neergelegd, zet verwerende partij op zeer omstandige wijze uiteen dat bovendien uit de aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie blijkt dat de Servische autoriteiten en de Servische politie voor alle etnische groepen, waaronder de Roma, wettelijke mechanismen garanderen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Verwerende partij wijst erop dat, hoewel er nog ruimte is voor verbetering, uit de informatie blijkt dat de Servische politie beter functioneert omdat er tal van maatregelen werden genomen, waaronder de implementatie van een nieuwe wet. Verwerende partij kaart verder aan dat er in Servië meerdere mechanismen bestaan – die ook toegankelijk zijn voor Roma – om eventueel politieel wangedrag aan te klagen en die zoals blijkt uit de in de bestreden beslissing aangebrachte cijfers ook effectief werken. Zo bestaat er onder meer een intern controleorgaan dat disciplinaire maatregelen neemt tegen agenten die verdacht worden van machtsmisbruik en corruptie en dat, indien nodig, zorgt voor de gerechtelijke vervolging van politieagenten die hun functie niet naar behoren uitoefenen. Eveneens wijst verwerende partij verzoekende partij erop dat zij terecht kon bij de ombudsman, wiens mandaat er onder meer in bestaat de rechten en de vrijheden van de burgers te beschermen. De verklaring van verzoekende partij dat zij een Roma-vereniging in Kula contacteerde, maar dat die haar liet weten niets voor haar te kunnen doen, werd door verwerende partij afgedaan als een louter hypothetische bewering. Bovendien zijn er in Servië nog tal van andere organisaties actief waarop verzoekende partij zich had kunnen beroepen, zo stelt verwerende partij. Dit blijkt tevens uit het door verzoekende partij neergelegde krantenartikel.

Met betrekking tot de feiten die zich zouden hebben voorgedaan in het ziekenhuis, stelde verwerende partij eveneens vast dat verzoekende partij er niet in slaagt aannemelijk te maken dat zij zich voor zulke problemen niet zou kunnen beroepen op de daarvoor bevoegde instanties. Verzoekende partij verzaakte zelfs aan de mogelijkheid een klacht in te dienen bij de daartoe voorziene dokterscoöperatie waarbij medische fouten kunnen worden aangeklaagd.

De Raad stelt vast dat de bewering dat verzoekende partij niet bij de Servische autoriteiten terecht kon om bescherming te verkrijgen, indruist tegen haar eigen verklaringen, de inhoud van de door haar neergelegde documenten en de objectieve landeninformatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier en waarop de commissaris-generaal zich baseert om tot de vaststelling te komen dat in Servië wel degelijk redelijke maatregelen worden getroffen door de Servische overheid tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij verklaart in haar verzoekschrift niet akkoord te zijn met deze conclusie, doch zij toont echter niet met enige objectieve andersluidende informatie aan dat de informatie waarop verwerende partij zich in haar beslissing baseert niet correct is. Het louter tegenspreken van de landeninformatie uit het administratief dossier, volstaat niet om desbetreffende motivering van de bestreden beslissing te weerleggen. De Raad voegt hier volledigheidshalve nog aan toe dat het argument van verzoekende partij als zou uit de bestreden beslissing blijken dat de rechtsbescherming ten opzichte van de Roma-bevolking in Servië alleen theoretisch bestaat, niet correct is en in ieder geval niet kan worden afgeleid uit de overweging van verwerende partij dat er nog steeds ruimte voor verbetering is op dit vlak.

2.2.4. Verder constateert de Raad dat verzoekende partij de motivering in de bestreden beslissing omtrent haar verklaringen dat haar kinderen op school werden gepest en dat haar dochter D. geslagen werd door medeleerlingen, onbesproken laat in haar verzoekschrift, waardoor desbetreffend motief door de Raad als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.5. Uit de vaststelling dat verzoekende partij zich duidelijk kan beroepen op de hulp en bescherming van de autoriteiten van haar land van herkomst en derhalve geen beroep kan doen op internationale bescherming komt verwerende partij terecht tot het besluit dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet niet kunnen worden toegekend. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Servië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4, § 2, c worden in aanmerking genomen.

2.2.6. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenfinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 22 en 23) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 21 januari 2011 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.7. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT